

S A I S P E

Dacă ar mai exista oracole, Florin Petre l-ar completa pe al prietenei lui, Roxana. Ar scrie că s-a născut pe 29 mai 1992, în București. Că are 1,78 m, 64 de kilograme, dar tot pare slab. Că ascultă Snoop Dogg și Dr. Dre și ar scrie în paranteză „Rapper forever... Manelist never”. Că i-au plăcut filmele *Lord of the Rings* (Stăpânul inelelor), *Honey* și *Save the Last Dance* (În ritm de hip hop). Că între înghețată de cacao și Fornetti cu ciocolată, înghețata ar căștiga detașat. Că poartă numai teniși și adidași și că favoriții lui sunt niște Nike albi cu dungi verde-praz. Că se relaxează jucându-se la calculator – NBA, FIFA, Football Manager. Că nu vrea tatuaje sau să-și pună cercei și că n-a pus gura pe țigări, pentru că știe că nu sunt bune. Că într-o zi ideală s-ar trezi la 10 și nu s-ar ridica imediat din pat, ci ar mai sta nițel sub pătură, cu ochii închiși. Că citește Pro Sport și Gazeta Sporturilor pe internet. Că iubește fotbalul și pe Arsenal Londra. Dacă ar avea unde, ar scrie că el însuși joacă fotbal – fundaș la Rapid. Iar dacă ar trebui să răspundă la „Ce-ai vrea să te faci când vei fi mare?”, i-ar ajunge un singur cuvânt: fotbalist.

DE GABRIELA PIȚURLEA
FOTOGRAFII DE ANDREI PUNGOVSCHI

FLORINABIA așteaptă să intre pe teren. Privește în jur cu ochi verzi și alungiți care trădează lipsa de somn. Fruntea i se ivește de după bretonul șaten, netedă, senină, gata să întâlnească mingea. Părul ondulat e puțin zburlit, mai ales deasupra urechilor și la ceafă. Începuturile blonde de barbă și mustață dau chipului o notă de masculinitate naivă, care, îmbinată cu vocea de bariton, îl pun în zona unde psihologii văd adolescență, pediatrii pubertate și părinții probleme.

Intrarea pe teren, împreună cu colegii săi. La cererea băieților, antrenorul a introdus mai multe exerciții cu mingea, pentru a le dezvolta tehnica individuală.

E răcoare în această dimineață de sâmbătă, așa că încă nu și-a dat jos bluza vișinie de antrenament care ascunde tricoul cu numărul 3. Apărătorile și jambierele camuflează gabele subțiri, făcându-i picioarele să pară mai puternice. Băieții îi spun Crouch, pentru că seamănă cu lunganul lui Liverpool, iar când a venit la echipă imita dansul robotului. Crampoanele se opresc puțin pe alee, apoi țâcănesc mai departe spre teren, unde se înfundă în pământul umed și tac.

Generația '92 a Rapidului joacă într-un campionat municipal împărțit în două serii valorice. Rapidul este în prima, pe locul șase, iar Florin crede că vor fi între primii patru, ceea ce i-ar califica pentru play-off cu primele două echipe din cealaltă serie. Astăzi joacă acasă cu Fair-play, ultima clasată. Acasă înseamnă baza sportivă de lângă lacul Străulești, unde juniorii Rapidului se și antrenează. De obicei – poate datorită peisajului cu plop, sălcii și castani – terenul seamănă cu acelea de la țară, pe care se strâng copiii să piardă vremea. Azi are porțile puse, liniile trase și nici n-arată rău după ploile care au umplut cu iarbă peticele mari de pământ bătătorit. Meciurile durează 80 de minute, nu se vând bilete, dar chiar și așa spectatori sunt foarte puțini. Azi, pe ploaie, ajung degetele de la mână ca să-i numeri. Pe Florin îl încurajează bunicul din partea mamei, care a jucat când era tânăr la Sportul Studențesc și Ceahlăul Piatra Neamț.

Echipele se așază pe două coloane, una alb-vișinie, alta galben-albastră. Florin își aranjează tricoul – ba în pantaloni, ba afară –, parcă nemulțumit de cum stă echipamentul pe el. Se începe în forță. Pe linia de fund a Rapidului sunt în permanență patru fundași, în centru fiind Florin și Carlos, căpitanul echipei. Atacanții Fair-play-ului nu reușesc să treacă de ei. Cum vede o minge zburând spre el, Florin face doi pași, înalță privirea,

fixează balonul, își încordează capul, țâșnește pe vârfuri și catapultează mingea înapoi. Când e nevoie, îl dublează pe Carlos. Portarul mobilizează în continuu jucătorii, dirijează linia de fund, strigă *Noi dăm!* (mica lor deviză) și *Stăm bine!* la orice intervenție a Rapidului.

Rapid deschide scorul din penalti. Înverșunarea crește, ghețele se innămolesc și devin mai grele, genunchii sunt murdari, noroiul urcă de pe jambiere până pe tricouri. Un jucător de la Fair-play îl faultează pe Florin, care alunecă și cade, sprijinit în mâna stângă. Întâi pare să-l supere glezna. Nu știe dacă să cheme medicul și rotește piciorul strâmbându-se. Apoi ridică palma stângă. E plină de sânge – o rană de la ora de sport, acum redeschisă. „Hai, băi, că până te-nsori îți trece. Hai acolo, că echipa are nevoie de tine. Hai, bă, Petre tată!”, strigă cineva de pe margine. Florin reintră cu scame de tifon fluturând din mâna bandajată, dar nu mai joacă mult și se fluieră de pauză. Crampoanele păcănesc grăbit spre vestiare.

Imediat după reluare, Buga scapă de marcaj, evită offside-ul și înscrie, singur cu portarul. 2-0 pentru Rapid. După un moment de ralenti și derută, Fair-play face niște schimbări, iar galbenii presează careul Rapidului, încercând să treacă de fundași. Nici o șansă. Fluier final. Florin ridică pumnii în aer și sărbătorește zâmbind al patrulea meci consecutiv fără gol primit: „Este, mă!”.

FLORINLOCUIEȘTE cu mama lui, Carmen, pe o stradă îngustă și liniștită din Berceni, la ultimul etaj al unui bloc cu patru nivele. Din holul mic al apartamentului cu două camere intri în sufrageria unde maroul serios al mobilei, al canapelei și fotoliilor se ceartă cu roșul covorului și cu verdele linoleumului. Într-o duminică din aprilie, Florin stă în fotoliu lângă ușa sufrageriei. Roxana, prietena lui, stă în scaunul de birou, cu care se rotește când spre stânga, când spre dreapta. Carmen se așază vizavi, pe canapea. Are 39 de ani, este o femeie scundă și subțire, cu bucle negre tăiate la nivelul urechilor și ochelari cu rame mici și subțiri. În copilărie a făcut înot și gimnastică la Dinamo, dar s-a oprit din cauza cutremurului din '77, pentru că nu mai putea ajunge la club. S-a măritat la 22 de ani, dar la șase luni după ce l-a născut pe Florin, soțul ei i-a părăsit. Când Florin a intrat în

Ceea ce pare o joacă e, de fapt, un antrenament ca la carte. În timpul unui exercițiu, Florin încercă să-l răstoarne pe colegul său, Andrei Ciolacu.

Una dintre fazele în care timpul pare că îngheață în așteptarea loviturii. Clipa dinaintea unui șut, într-un meci împotriva echipei Fair-play, pe care Rapid l-a câștigat cu 2-1.

clasa a cincea, Carmen a început facultatea, pentru că și-a dat seama că numai așa își va putea permite să aibă grijă de el în următorii ani. Acum e la master și lucrează ca economist.

Unchiul și bunicii au avut grijă ca băiatul să nu simtă lipsa tatălui. I-au tolerat pozele și l-au răsfățat. La cinci-șase ani, Florin nu putea sta nici cinci minute pe un scaun fără să se ridice și să alerge de colo-colo. Izbea de toți pereții o minge mică și roșie din burete, iar Carmen îl alinta Gianluca Pagliuca, pentru că îi plăcea ei de portarul Italiei. Cum primea salariul, îi cumpăra orice joc își dorea: roboți Power Rangers, palete de badminton și ping-pong, mașinuțe din metal pe care le putea lua cu bonuri valorice de la Shell. Fiind mezinul blocului, ceilalți copii îi stricau jucăriile; uneori îl trimiteau după bere.

Într-o zi, Carmen a hotărât să-l îndepărteze de scara blocului și să-i canalizeze energia spre sport. Florin a vrut la baschet, dar mingea era prea grea și nu o putea arunca la coș, așa că soluția a fost fotbalul. A început în 1999 la Girueta, un club mic aflat la câteva străduțe de casă. Neexistând o grupă pentru vârsta lui, a jucat la început într-una mixtă. S-a fixat repede pe ideea că ar putea deveni fotbalist. În clasa a treia s-a dus în echipa de fotbal a școlii, unde băieții mai mari îl băgau în ultimele zece minute ale meciurilor dintre școli și-l lăsau să dea gol.

Când Girueta s-a privatizat, Carmen nu și-a permis să-l țină la echipa nou-înființată. Florin a stat șapte luni pe bară, ocupându-se mai mult de școală, făcând înot și jucând baschet. Simțea lipsa fotbalului și încerca să-și convingă mama că nu vrea să

joace numai de plăcere. Vroia să transforme preocuparea în ocupație. A rugat-o să-l trimită la Electroaparataj, unde mergea și vărul său mai mare. Pentru Carmen nu era ușor. Florin fusese premiant cu coroană în clasele I-IV, putea deveni orice și-ar fi dorit. Nu vroia să-l vadă irosindu-și timpul pe terenuri de fotbal, pentru ca mai târziu să descopere că nu are șanse să devină ce-și dorește. Sau, mai rău, să se accidenteze și să regrete toată viața că nu a făcut altceva. Dar unchiul și bunicul au insistat și mai era și dorința de copil a lui Florin, căruia nu putea, nu avea cum să-i spună *nu*.

Florin avea nouă ani când s-a dus la Electroaparataj și a rămas acolo până în 2006, perioadă în care a fost ba fundaș, ba atacant, golter și căpitan de echipă. Acolo a luat și singurul lui cartonaș galben. În 2006, echipa a avut meci cu Rapid, pe Străulești. La 2-1 pentru Rapid în prima repriză, Electroaparataj a bătut un corner, mingea a ajuns la Florin, iar el a trecut cu ea printre doi adversari și a șutat la poartă. Gol. Era în al nouălea cer, mai ales că se simțise urmărit de Marin Stelian, antrenorul Rapidului. În a doua repriză, Electroaparataj a încasat goluri pe bandă, meciul s-a terminat 6-2, iar din norii în care plutea Florin începuse să cadă ploaie. Dar la sfârșit Stelian i-a spus că-l vrea titular la Rapid și că așteaptă un răspuns de la Carmen.

„Nu mi-a convenit”, își amintește ea. „Un elev de 9 și 10 să facă sport. Dar pe urmă l-am înțeles. Am capitulat cu totul de când s-a dus la Rapid. Inclusiv mamaia-sa a început să mai lase de la ea.”

„Aoleu! Ea mă dispera. Mai rău ca mama”, tresare Florin din fotoliu. O imită emfatic pe bunica lui și râde: „Să-ți vezi de școală! Ce fotbal?! Ce fete?!”.

În toamna lui 2006, s-a transferat la Rapid. Au urmat luni

grele, mai ales pentru că se apropia capacitatea, iar școala fusese de la bun început condiția cu care i s-a permis să joace fotbal. Atunci, ca și acum, învăța după-amiaza și trebuia ca trei zile pe săptămână să se trezească la șase și să străbată Bucureștiul de la sud la nord-vest, pentru o oră și jumătate de antrenament. A încercat toate variantele de transport, dar nici una nu-i permitea să lungească somnul de dimineață. Venea acasă, mânca și se culca. La școală punea capul pe bancă și aproape că ațipea. Întețite de oboseala lui, amenințările preventive ale profesorilor au făcut-o pe mama lui Florin să se întrebe dacă băiatul ei va putea trece examenele. În septembrie 2007, Florin a intrat la mate-info, la liceul unde-și dorește.

Aici a cunoscut-o pe Roxana: înaltă, cu păr lung, șaten, ochi căprui, spâncene prelungi și buze ce le fac pe ale Angelinei Jolie să nu mai pară speciale. „Mi se pare ciudat să-i spun prietena mea, că de fapt e iubita mea”, spune Florin.

„Să o sunați pe mama, să-i spuneti de ce am venit aici”, îi spune Roxana lui Carmen.

„Să nu creadă că facem altceva”, adaugă Florin.

Chicotesc amândoi. El e la 9C, ea la 9B. Se vedeau pe coridor în fiecare pauză, dar nu-și vorbeau decât în treacăt. Roxanei i-a plăcut că Florin era puțin timid. Își dorea să fie prietena lui, dar nu era sigură că și el ar fi fost acord. Într-o zi, o prietenă de-a ei i-a spus lui Florin că Roxana îl place. S-a întâmplat ca el să răcească și, cât timp a stat acasă, au vorbit o grămadă pe messenger. Florin a întrebat-o dacă vrea să fie cu el. Pe 26 februarie – o zi pe care nu poate s-o uite – Florin s-a întors la școală. Era soare, colegii treceau prin fața liceului. S-a întâlnit cu Roxana la poartă, ea avea părul prins, purta o bluză albastru-deschis

În pauza meciului împotriva echipei Fair-play. O căzătură i-a deschis o rană mai veche din palmă, ceea ce nu l-a împiedicat să rămână în teren până la sfârșitul partidei.

și blugi. Și-au spus „Bună” și s-au sărutat pentru prima oară. Buzele Roxanei i s-au părut „bune, frumoase, apetisante”.

Se văd aproape zilnic. Roxanei îi place că-și face timp pentru ea, că e grijuliu și amuzant. După ore, o conduce acasă. De la ea până în Berceni face cam o oră. Se răsfață reciproc, se țin de mână, Roxana îl gădilă, îl alintă „Ciufulici”. Fac teme împreună, se uită la filme, iar în weekend joacă macao și domino la ea acasă. Deși la început Roxana s-a temut că dacă Florin va fi fotbalist se vor vedea prea rar, acum îi înțelege visul și are încredere în el. „Mi-a zis că asta își dorește. Și din câte știu, ce-și dorește aia devine. Tot ce-și dorește, face.”

NUMAI TREI JUCĂTORI din grupă au deja contract la club, iar Florin este unul dintre ei. Câștigă 129 de lei pe lună. În decembrie 2007 a fost desemnat cel mai bun jucător al echipei și a fost una dintre cele mai mari bucurii să primească de la antrenor diploma și premiul de 100 de euro. Și-a cumpărat ghete.

Marin Stelian, antrenorul care l-a adus la Rapid, spune că pe atunci Florin era slab de i se vedeau toate oasele. N-avea putere, dar a progresat mult și dacă o ține tot așa are șanse să joace profesionist. Iosif Damaschin, actualul antrenor, îl vede ca pe un vârf de grupă cu foarte mare potențial. Mai trebuie, desigur, să câștige niște forță, să lucreze la jocul cu stângul, să perfecționeze jocul de cap, lucruri care se reglează pe parcurs,

prin muncă. Avantajul lui Florin e că face ce i se spune. Animată de entuziasmul fiului și de confirmările antrenorilor, Carmen e dispusă să-l mute pe Florin la un liceu sportiv, dacă el consideră că l-ar ajuta. Cu planetele astea aliniate, Florin poate visa mai departe la galaxia de fotbaliști unde speră să ajungă. Când era mic își dorea să fie fotbalist în Anglia, acum s-ar mulțumi și cu prima echipă a Rapidului.

Ca fundaș, are câteva principii. Musculatură, forță în gât și concentrare. Nu trebuie să lași capul moale. Trebuie să simți mingea, să te așezi cu fruntea în așa fel încât să dai drept. Și fără mama la meci.

Carmen povestește că până de curând Florin venea acasă plângând după orice înfrângere și nimic nu-l putea calma. A plâns și în noiembrie, anul trecut, când ea l-a susținut la un meci în deplasare, cu Intersport. Florin abia revenise după o accidentare la picior și încă mai avea dureri. Rapidul conducea cu 1-0, dar Intersport a egalat dintr-o fază care i-a scăpat complet de sub control lui Florin. „Din cauza mea s-a luat golul. Că n-am putut să alerg destul de tare. Dar la meciul ăla a fost mama și de-asta am dat vina pe ea”, spune el. „M-am ofțicat. Era... nu știu...” Zâmbește incurcat, o privește complice pe Carmen și încearcă o explicație. „Mama se uită numai pe mine. Îmi vine s-o omor: nu te mai uita!”

„Dar nu mă uit numai la tine, mă uit la toată echipa”, spune Carmen cu o voce senin-resemnată.

„Bine, când mă uit eu la tine, te uiți tu la mine. Și am impresia că te uiți numai la mine. Și am emoții – în sensul că vine mama

---

În drum spre Străulești. Deseori își caută loc la geam, ca să se poată rezema de fereastra autobuzului și să doarmă.

la meci. Dacă greșesc, îmi reproșează: nu ești bun, n-ai treabă cu fotbalul.”

Carmen emite un „mmm” aproape imperceptibil și tace mălc. Florin continuă. „Nu se știe. Cred că nu ar îndrăzni. Dar trebuie să pun răul în față.”

FLORIN DESCHIDE UȘA frecându-se la ochi. E vineri, ora 6:15. Puștiul e încă în pijama – tricou gri și pantaloni vârgați –, iar picioarele desculțe se încordează pe cenușul gresiei reci. Încuie ușa și se întoarce în sufragerie, pe canapea, unde are în față o masă de patru persoane la care ia micul dejun: ceai și

sandvișuri. Știrile în reluare de la Sport.ro se perindă pe ecranul mic al televizorului Nei. Florin mestecă rapid, cu mișcări ample ale maxilarului, de parcă ar roade cauciuc. După ce doboară ultimul sandviș și termină ceaiul, mai stă puțin pe canapea, așteptând parcă o știre care chiar să-l intereseze: altceva decât Mircela Sandu care vrea să se legalizeze Ziua bărbatului ca să bea băieții șprît. Cască larg și clipește des. Aseară a stat la Roxana până la zece și ceva și au văzut un film cu bătăi și pușcăriași din Rusia. Ajuns acasă, a jucat fotbal la calculator până la unu. În FIFA se creează pe sine, fundaș central, numărul 3, numai că joacă la Arsenal – echipa lui preferată, pentru că e unită, joacă în pase, are mulți jucători tineri („pe cei de 27 de ani îi vând, că-s prea bătrâni”). Dintre români îi plac Maței, Ștefan Radu, Bratu, pentru că are viteză, și mai ales Goian, cu

Florin și colegii lui stau la povești într-o stație de autobuz, unde s-au întâlnit înainte de meci.

care zice că se aseamănă mult, pentru că vine în careu și dă gol cu capul. Nu-l interesează Chivu și Mutu.

Plecă să se schimbe. Într-o știre e gata. Își pune geanta neagră Lotto pe covor, întreabă dacă a plouat afară și își plimbă degetele pe cramioanele ghetelor Puma, mărimea 41. O pereche îl ține cam un an. Îndeasă în geantă pumele cu filet, pune mingea deasupra și trage cu greu fermoarul. „Ce fel arată.” Dă bombeului caraghios doi pumni și se ridică. Bufnește când aude crainicul: „Marea majoritate. Pleonasm. Toți fac greșeala asta”.

La 6:30 se încălță și iese. Locuiește lângă Piața Reșița, capăt de linie. Orice variantă ar alege, folosește cel puțin trei mijloace (troleu, autobuz, metrou) ca să ajungă în Străulești. Astăzi n-are bani de metrou, așa că se urcă în 381 și e vizibil săcâit când vede că toate locurile s-au ocupat. Încearcă să-și poziționeze geanta astfel încât să nu încurce prea tare trecerea și se agață de bara de sus, privind încă în jur după un scaun liber.

Atâtea momente din viața lui se leagă de fotbal încât merită să facă pe drum trei ore dus-întors. Când a jucat Rapidul în UEFA și au venit cei de la Paris Saint Germain și Olympique Lyon, stadionul era plin, iar Florin, copil de mingi, era extaziat. Venea acasă la unu-două noaptea, bucuros că a dat mâna cu jucătorii sau că a făcut poze cu ei. I-ar plăcea o seară d-asta: să joci bine, să câștigi, și valurile alea de oameni să-ți strige numele.

A avut și echipa lui meciuri memorabile: cu Milisport, când au bătut cu 24-0 (faza și golul, de nu mai putea arbitrul să țină scorul). Sau cel de anul trecut, de la Cupa Mărțișorului, când au câștigat la lovituri de la 11 metri. Florin a răsuflat ușurat că nu i-a venit și lui rândul. Are oroare de momente decisive. Dacă e să bată 11 metri, ar prefera să fie primul. A mai fost și autogolul. Era 3-0 pentru Rapid. Mingea a venit învârtită, Florin n-a văzut că portarul ieșise la 11 metri, a vrut să degajeze și a lovit-o cu partea exterioară a piciorului. Mingea s-a dus fix în poartă. Au câștigat, antrenorul nu l-a certat, dar e o greșeală de care nu suportă să-și aducă aminte.

Planuri nu-și prea face. Lui i se pare departe și toamna, când va trece la juniorii republicani și Rapidul va juca într-un campionat regional. Știe că altele vor fi cerințele și responsabilitățile și că fiecare pas spre cariera de fotbalist poate însemna o renunțare, o deviere de la viața lui copilăresc-perfectă. „Suntem încă în faza asta de distracție, copilărie. N-o să luăm în serios faza cu juniorii republicani din prima, pentru că tot mintea aia de copii o avem. Până când o să intre-n noi. Și atunci o să fie serioasă treaba.” Dar n-are rost să-și bată capul cu asta de pe-acum. La șaispe ani, Florin își trăiește prezentul senin, pentru că viitorul nu e mâine, ci undeva departe și mai poate aștepta.

LA 8 ȘI-UN PIC, coboară din troleu și se îndreaptă spre vestiare. El și cei care învață după-amiaza au trei antrenamente: luni lucrează la sală și fac alergări, miercuri fac tactică și joc pe

Se văd aproape zilnic. Roxanei îi place că are loc în programul lui, iar Florin zice: „Mi se pare ciudat să-i spun prietena mea, că de fapt e iubita mea”.

teren, iar vineri insistă pe faze fixe, ca pregătire pentru meciul din weekend. Băieții care au ore dimineața se antrenează numai marțea și joia.

Cu totul altele sunt decorul și ritmul la câțiva kilometri distanță, la Academia de Fotbal Mogoșoaia, unde la sfârșitul lui 2006 s-a înființat lotul național U-15. Selecția a durat câteva luni și nu s-a bazat doar pe recomandările antrenorilor, ci și pe probe tehnice și medicale care să indice nivelul de pregătire al băieților. Miodrag Belodedici (director tehnic al loturilor naționale de juniori) și Lucian Burchel, antrenorul grupei, au ales 22 de băieți, intrați anul trecut într-un cantonament care se va încheia în vara lui 2009. Totul a plecat de la dorința FRF-ului de a reinvia proiectul „Luceafărul”, care în vremea comunismului a dat fotbaliști precum Hagi sau Lăcătuș și care, aplicat cum trebuie, ar putea forma viitorii jucători ai naționalei.

Burchel spune că-și învață puștii să-și asume responsabilități și să-și păstreze modestia, să facă diferența între fotbalul făcut pentru distracție și cel pentru performanță, să-și asume o conduită care să nu-i facă niciodată de rușine, să lucreze în echipă și să muncească mai mult decât ar fi făcut-o vreodată la cluburi. Până de curând au avut două antrenamente pe zi, cinci zile pe săptămână, pe terenuri perfect verzi și netede. Locuiesc la Academia, sâmbăta au meci, duminica e liberă și se duc cu antrenorul la mall, la muzee sau în parc. Șaptesprezece dintre ei învață la același liceu. Au o oră și jumătate pentru lecții în fiecare seară, iar dacă rămân corigenți riscă eliminarea. Iau trei mese pe zi, la ore fixe. Accesul părinților este interzis, dar băieții se pot duce acasă trei zile pe lună, prin rotație. Prietenele nu sunt pe lista de recomandări. Când se înjură sau au incidente, iau puncte de penalizare și citesc în fața colegilor și a antrenorului declarații personale despre ce s-a întâmplat. La 22:30 se dă stingerea.

În tramvai, în drum spre stadion. Bunicul – fotbalist în tinerețe – îl susține la fiecare meci și, după spusele nepotului, chiar îi aduce noroc.

Băieții de la Rapid, și mai ales Florin, au păreri împărțite despre ce se întâmplă acolo. Spun că jucătorilor li se dă numai țelină și că-i fac vegetarieni. Spun că băieții lui Burchel fac 30 de sprinturi și lui tot i se par puține. Spun că acolo sunt condiții. Spun că pe ei nu a vrut să-i trimită clubul, ca să nu-i piardă. Spun că e greu. Spun că e frumooooos.

Ar renunța la tot ce trăiește acum pentru un cantonament acolo? Florin tace. „Da... Sau... nu. Adică nu știu. Nu cred.” Urmează o serie de contradicții și ezitări.

„Nu mi-aș dori să fiu la lotul național.”

„Aș cere prea mult.”

„Și oricum, nu e mare lucru.”

La un antrenament recent al grupei '92, băieții au trecut rapid de exercițiile de încălzire: ture de teren, rotiri de brațe, moriști, șapte-opt fandări (unii mai țepeni, alții mai puși pe treabă), genuflexiuni. După ce și-au luat mingile în primire, a început dezordinea. Băieții făceau driblinguri: „Retrage-te! Retrage-te! Aoleu, ca mortul! Haideeee!”. Portarul bătea mingea cu mâna, o lovea de bară și o prindea, aruncându-se cu poftă după ea. Zece minute mai târziu, după 15 mingi trimise de antrenorul Damaschin spre el, era plin de pământ din cap până-n picioare. La un șut, a prins mingea, dar i-a scăpat printre mâini. S-a aruncat în genunchi și a capturat-o, suflând greu. „Tu-ți morții mă-tii!” A urmat jocul. Și-au pus maiouri galbene sau albastre și au început meciul, dându-și în permanență indicații și alergând energic după mingea. La un moment dat, pierduseră scorul.

„Cât e?”

„5-1.”

„De unde 5-1, bă?”

„6-1.”

„3-1. Dă-te dracului de bou.”

După antrenament, în drum spre casă, Florin și-o parte dintr-o parte băieții ocupă partea din spate a troleului și pun de-un fazan fotbalistic. Jucători cu B.

„Buga.”

„Beniamin.”

„Bă, aia-i melodie. Zi și tu Beniamin.”

„E și Beniamin, bă.”

„Van Basten.”

Împreună cu mama sa. Carmen a hotărât că sportul este cea mai bună alternativă la anturajul nepotrivit din jurul blocului.

„Ăla e antrenor, mă.”

„Și ce, mă, nu-i din fotbal?”

„Ballotta.”

„Ăla e portar la Lazio.”

„Are vreo 50 de ani. E bătrân rău.”

„Beckham.”

„Bărcăuan.”

„Becali.”

Râd toți.

Ajuns acasă, urcă la el să facă duș, să se schimbe și să-și ia ghiozdanul. În jumătate de oră coboară să ia prânzul la bunici, care locuiesc la doi, pe aceeași scară. Poartă treningul albastru de la națională pe care abia și l-a cumpărat și face piruete ca să i-l poată admira bunicul. Îi e foame. După ce Florin termină porția dublă de ou-ochi, salată și cartofi prăjiți (numai o dată pe săptămână – alimentația de sportiv nu se prea bălăcește în ulei încins), bunicul îl împinge ușor spre tocul ușii de la sufragerie.

„Ia pune-te aici. Semnul ăsta e de la tine?”

„Nu, e de la unchiu’.”

„Aaa. Astea sunt ale tale. Uite cum ai crescut de la an la an. Zilele astea te prind și te măsoară iar. Pun și data.”

Lui Florin i-ar plăcea să fie puțin mai înalt – măcar 3-4 centimetri – ca să nu mai consume atâta energie când sare la mingea de dea cu capul. Îi cere bunicii 25 de mii și coboară în grabă scările. Până la liceu mai face maximum trei sferturi de oră. Are muzică de la 13:30, își va scrie la matematică în ora de logică, va ieși la 19:30 și restul serii și-l va petrece, mai mult ca sigur, cu Roxana.

Uneori și-ar dori ca profesorii să nu mai fie așa de severi cu elevii care vor să devină sportivi, iar temele să nu-i mai aglomereze inutil programul. Este însă decis să învețe în continuare. Mai ales după ce a văzut cum Eduardo și-a rupt piciorul în meciul Arsenal-Birmingham din februarie. O dublă fractură de tibie și peroneu care l-a făcut pe Florin să-și dea seama că viața de fotbalist e fragilă și nesigură.

Dar fără accidentări, ar putea fi chiar „roz”. Florin zâmbește larg. „Cu nimic diferită de cea pe care o am acum.” Chiar? „Da. Bine, atunci o să am și eu bani, o să fiu major. Cred că o să fie bine.”